

R O M A N

PĂSĂRI ȘI UMBRE

ILEANA POPESCU

E I K O N **BALDEA**

CUPRINS

Păsări și umbre / 5

Capitolul 1 (fragment din romanul *Salt de înger*) / 310

Ileana Popescu Bâldea, biobibliografie / 311

Ileana Popescu Bâldea

PĂSĂRI ȘI UMBRE

roman

Ediția a II-a revizuită a romanului
Păsări și umbre,
Editura Semne, 2018

© Ileana Popescu Bâldea, 2019
© Editura EIKON, 2019

Concept grafic © LMB
editura EIKON, 2019
ISBN 978-606-49-0020-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPESCU BÂLDEA, ILEANA

Păsări și umbre: roman / Ileana Popescu Bâldea
– București: Editura Eikon, 2019
ISBN 978-606-49-0020-3
821.135.1

Locuiesc în mine cu o sută de poeți. triști. veseli. visători. naivi. aiuriți și niciodată la fel în același timp. Dimineața își bea cafeaua la masă. pe terasă. în leagăn. în copac. lipiți cu ochii de cer, să vadă dacă nu a căzut vreun luceafăr de zi. Grăbiți, uită de măr și se înghesuie să-mi ia volanul din mână. fluieră. ascultă Cohen, dacă plouă, sau romantic. la stop, unii deschid torpedoul și caută câte-un rest de hârtie pentru o idee apărută în gând tocmai când trebuie să pornească mașina. claxoanele se enervează. câțiva ripostează. merg trei metri și opresc pe dreapta să-și termine visul.

La serviciu e cel mai greu. doctorii consultă. poeții îi dau la o parte după ce, pe-un colț de hârtie, au scris câteva litere despre Lună. apoi, revin la calculator, cu gândurile împărțite, fiindcă au atenție distributivă între urgențe, scheme de tratament, comentarii pe nu știu ce site și sufletul omului din față mulțumit că pleacă, des, doar cu o vorbă bună (rețetele sunt prea scumpe). Toți contribuie activ la buna desfășurare a zilei de muncă împărțite pe segmente de literatură, știință, fantezie și muzică (unii sunt responsabili cu sunetele pentru atmosferă). apoi, se înghesuie în mașina prea mică pentru 100 de oameni și pornesc spre casă, cu farurile aprinse, dacă e noapte; pentru că se lucrează în ture. odată ajunși, se agață de fel și fel de

Respectiv activități cotidiene, care de care mai plictisitoare. cei mai mulți sunt nefericiți. uneori, nici ei nu știu din ce cauză. Noaptea vine repede. pansamentul pentru suflet și-l pune fiecare la ore diferite. e liniște și târziu, doar pentru puțină vreme, cât să mă întorc către mine, străină de tot, amețită de confuzii, cuvinte, păreri, întrebări, cerul prea coborât sau luna prea îndepărtată.

Scriu. citesc. mă încurc în *eu*. tresar. oftez. îmi potrivesc ceasul; mai am o oră. poezii din mine au adormit. visează. îi mângâi și-i privesc cu drag, pe toți, înghesuiți unul lângă altul, în mine – tristă. veselă. aiurită. Aproape... răsare soarele.

– Ce bine! Am terminat repede astăzi. Câțiva pacienți s-au reprogramat.

Trântesc ușa după mine. să fiu sigură că nu mă mai întorc. soarele blând îmi limpezește gândurile. ar trebui să cumpăr câte ceva. urc în mașina aproape încinsă. Romantic, desigur. și plec.

Un fel de zbor mă învâluie. nu, e doar boare, în primăvară. zâmbesc. ce-ar fi să mă abat puțin? dar, unde? așa, aiurea, Iulia, îmi răspund în cor vocile poezilor mei. ok! virez brusc la dreapta. evident, claxonată. și, dacă! – îmi spun, ridicând din umeri. Nu știu cine cântă. dar îmi face bine. puțin mai tare sonorul și chiar plutesc... blocuri, copaci înfloriți, pe străzi... oameni mulți. nu știu de ce. este totuși amiază. vreau să scriu. am pe ce, dar nu e stop. nu am unde să parchez. fredonez. încerc să rețin ideile. Doamne, cât de mult îmi doresc un reportofon! să vorbesc în timp ce conduc. ce mai contează că nu aud, nu văd și gândesc la zece lucruri deodată? important este să dictez când merg. devine și mai periculos, dar mă descurc, îmi zic și fac la stânga pe strada Socului. nu am mai fost de multă vreme pe aici. îmi găsesc iluziile agățate prin copaci. n-a înmugurit nimic din ele. oftez, nu așa, ca întotdeauna, ci ușor resemnată. plopul din spatele ferestrei a crescut. ramuri stinghere înșiră amintiri. bucurii. dureri. parcă, pe geamul sticlos timpul îmi face cu mâna.

Dau o raită prin casă, cu gândul.

– Hai, Iulia! nu poți schimba stelele – îmi spun ei în cor; și mă scutur de umbre.

Doamne, ce căldură binecuvântată pe suflet! un fel de arsură. conduc doar cu o mână. din stânga îmi fac aripă. o scot pe fereastră. *Iulia, ai grijă!* – aud vocea poetului care-mi schimbă viteza. îmi vine să îl strâng în brațe. dar nu ajung până la. el fluieră. eu cânt. nu știu ce. probabil, îmi spun, ceilalți compun sonate, plâng, pictează, vorbesc, există, se gândesc la nemurire sau la schimbarea guvernului, la obiecte, bani, mâncare, cotidianul roz, concerte, edituri, vreme, a patra dimensiune. of! bine că stau cuminți! doi, trei zboară cu mine. cel cu schimbătorul este precaut. iar plutirea, da, e plăcută! vreau să scriu.

– Doina, unde pot să găsesc un reportofon?

– Ce ți-a venit, iubito?, întreabă o prietenă.

– Am nevoie, urgent!

– Îți cumpăr eu! stop! intru în emisie!

Telefonul se închide. respir ușurată. atâtea gânduri mă deșiră. prea mulă aglomerație în interior! cald. sunt singură, într-un fel. dar, am un vis. ceva flu. inefabil. mă arde. mă doare. nu știu ce e. mi-e teamă. de cărări prin nisip. de vânt. alte stele. dacă aș fi putut să scriu despre toate acestea, m-aș fi eliberat.

– Dar vrei, Iulia?

– Nu... poate! mi-e dor! – îi răspund poetului trist din mine.

Soarele nu mai arde. trec pe lângă o gară. mă uit la cerul jos. parcă-mi cere iertare că există.

– Doamne, e șase, n-am citit niciun text și vine ape-lul de seară, pe Dialoguri! schimbă viteza, poetule! repede!

– Te rog, Iulia, ai grijă! Găsești tu unul despre dra-goste.

Plâng. râd. mașina zboară în locul meu. primăvară. liniile vieții, înghesuite.

Brațe de cromozon strâmbate de tristeți. depărtare.

– Unde ești, Iulia?

– Aici! nu s-a terminat melodia...

3

– Puterea mea din suflet nu poți să o cumperi cu nimic. auzi? e ca și cum ai încerca să schimbi anotimpurile sau să vezi cum plouă în mine, ascultând sunetul vântului. din punctul acela de unde plec mereu. cu singurătatea prinsă la mână. pe un drum care nu s-a trezit încă din vis. și nici nu poți s-o strivești. există câte ceva, acolo, pentru fiecare. poate un simbol fără de care ai putea să rămâi tot mai gol. într-o lume unde niciun exercițiu de plutire nu ajută. te menține doar frăgezit pentru durere. un fel de rugăciune întru împărțirea morții. o poți ignora ca pe un lucru sacru intangibil. sau o viziune pură. sau o clipă intensă, undeva, în partea dreaptă a gândului. constituit ca un colaj de amintiri dintr-un timp care nu vrea să uite. o poți asculta prin sertare cu frunze îngălbenite și partituri mototolite de neînțeles. și necuvinte. risipite printre umbre. și bucăți de hârtie nescrisă, obosită de asemănarea cu CD-ul acela prăfuit, amețit de durere. într-o piruetă de Cohen. o poți cânta, privi, minți și învinui de orice nu există. îți va răspunde cu pixul înghețat între rânduri, pe-o frunză, prin întuneric de fluturi blânzi și singuri... puterea mea din suflet face parte din ceva etern. îmi păstrează vii iluziile.

Așa cum degetele prind lumina. și-o despletesc...

– Iulia, cine este omul acesta cu care vorbești?

– Un străin! dar, eu, eu cine sunt?

– Supraviețuitorul! e greu, știm!
– Mi-am cumpărat o insulă. el, supraviețuitorul, este singurul om care locuiește acolo.

4

N-am să-nțeleg niciodată de ce ura omoară. nu doar în dreapta și stânga. ci în toate punctele cardinale. ar fi ca și cum m-aș obișnui cu un fapt. ca ridicatul din umeri, speriată și neputincioasă. Ura, precum o lavă, care anihilează tot ceea ce timpul a reușit să forjeze în noi. Ura care strâmbă cromozomii dăruiți de Dumnezeu la care ne rugăm în genunchi, în picioare, lateral sau paralel, prin biserici, mănăstiri, în mașină sau pe stradă – doar, doar îl vom convinge că suntem puri și buni, nobili și așezați într-un spațiu al adevărului înțeles doar de noi, auzit doar de noi; adevărul nostru meschin, cât să ne măsoare convingerea că avem dreptatea luminii dintre orb și surd.

*

– Ca și cum noaptea se apleacă peste mine. cu un râs sardonice întins între urechi și ochii înnegriți de alb al întrebărilor, atâtea întrebări fără răspuns – răsirate printre neputințele lunii, prea galbenă de plină ce e, prea rotundă printre cercurile strâmte ale ambiguității. ca și cum... voi auziți ce spun?

– Iulia, este ora trei noaptea, mergi cu grijă, te rog!

Roțile scârțâie într-o curbă la dreapta. întunericul se prăvălește tot. blocurile se amestecă, se înclină peste străzile goale. de oameni. de mașini. de gânduri. de fericiri

sau tristeți. crescute cu emfază printre lumina farurilor schimbate de curând.

– Te rog, Iulia! aprinde faza lungă! este întuneric. mergi mai încet. o groapă. stai. nu poți să treci. opreșteeee!

– Gata! volan la dreapta! stop. stâlp. bufff!

Cioburi împrăștiate peste tot... Luna intrând fără dificultate pe fereastra din dreapta... doar jumătate; jumătate a rămas pe cer...

– Iulia, trezește-te!

Rondo cântând obsesiv... stetoscopul uitat pe scaunul din față... acoperit de praf de sticlă.

– Unde sunt?... cine sunt domnii aceștia caraghioși ce privesc strâmb prin portieră și gaura mare prin care se vede stâlpul, aproape alb, de beton?

– Nu este nimeni!

Broboanele de sudoare udă partea îndoită a obrazului...

– Superficială, lumină... profundă, beznă... disoluție, sigur... unde încep și unde mă sfârșesc eu, cea adevărată... unde începe și unde se sfârșește așezarea în jilțul confortabil al reveriei?... o floare tu, o floare eu... un gând tu, o iluzie eu... vorbe, utopii deșirate stupide de o voce caldă, atât... gata, s-a terminat!

– Cu cine vorbești, Iulia?

– O durere surdă în tâmpla dreaptă... încă ecoul impactului... întunericul se clatină... se prinde de volan... când am vorbit ultima oară?

– Acum jumătate de oră... cheamă salvarea, te rugăm!

– Nu pot, trebuie să ajung repede acasă... mă ceartă... lacrimi calde și reci pe obrazul stâng, dreptul este amorțit... voi ce ați face, dragii mei poeți?

– Despre ce vorbești?

– Știți voi, basmul meu!... blocurile se înclină, din nou... ce vârtej!... Doamne, unde sunt?... în depărtare, o sirenă... cioburi lângă schimbător... ce-am făcut?

– Iulia, revino-ți! avem nevoie de tine!

– Durere cruntă de măsea... cum trece timpul. o veșnicie într-o lună. eu cine mai sunt?... cu ce parte din mine gândesc? care a rămas pentru suflet?... debile supoziții. ai încredere, iubito!... e vară. poate mâine e cutremur. de ce avem nevoie de răspunsuri, e prea devreme... stejari, poeme, edituri, eu când încep să mă ocup de mine?

Mașina pornește în trombă. noroc că e noapte, nu prea sunt polițiști.

– Mâine, la prima oră, în service... nu puteam să mor, nu-i așa?

– Ce vrei tu, de fapt, Iulia? ești atât de vulnerabilă și labilă afectiv...

– Doar vulnerabilă. și statornică. și naivă. și slabă. cu gânduri bune, mereu.

– Pentru cine?

– Pentru zorii aceștia care intră nefericiți pe fereastra spartă... pentru frunzele întoarse de vânt... pentru blocuri, case, cărți, străzi, câini, bănci... oamenii care nu mai există... pentru voi, fericiți și îngândurați... pentru oricine are nevoie de o parte din inimă... chiar și pentru Dumnezeu, dacă mi-ar cere...

Trântesc poarta cu putere. o altă zi incertă îmi pune liniile vieții în palmă.

– De unde vii la ora asta?

– Am avut un accident, Hany!

– Văd că ești întreagă, mi se pare ciudat.

– M-am grăbit, doar să-ți aduc cheile! acum plec!

– Ești nebună! unde?

– O planetă îndepărtată. nici nu știu dacă voi ajunge vreodată. s-ar putea să nu mai am nici timp. Iledortuana se cheamă...

A ridicat din umeri; ochii lui în care lumina intra strâmb.

– Dragii mei poeți, cât este ora?

– A trecut un veac, Iulia, și încă nu am ajuns.